
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Phổ Đà 4 tháng 10 Chiều 2

<blockquote>Kalama tri ân bạn 77july2015 ghi chép.</blockquote>

[07/10/2020 - 05:02 - caoxuankien]

Ghi âm Pháp thoại

Chiều Chủ Nhật 04 tháng 10 năm 2020 Chùa Phổ Đà (Berlin Đức)

Xin tri ân Chùa Phổ Đà phát live video trên FB.

[03/08/2021 - 01:08 - 77july2015]

Theo kinh phật ấy, cái gọi là "chúng sinh" phải được định nghĩa lại, khác với định nghĩa xưa giờ mà nhiều người không học giáo lí, họ hiểu lầm. Chúng sinh là gì? Theo giáo lí A-tì-đàm của Phật giáo nam truyền, một ông ngọc hoàng thượng đế cho đến con ruồi, con chồn đều là chúng sinh hết. Trong mọi chúng sinh như vậy, trừ khi đã chứng thánh thành đạo, thành thánh nhân, không còn là phàm thì thôi; khi đã trở thành Thịnh Văn Giác ghi nhà Phật tử thì thôi, coi như họ xong rồi, nhưng khi mình chưa thành Thánh, tất cả chúng ta ở đây lúc này lúc khác. Có lúc chúng ta làm thái thượng lão quân, ngọc hoàng thượng đế, khi hưởng hết tuổi trời lọt xuống thì chúng ta có thể đi bất cứ nơi nào. Đó là ghi theo kinh điển nam truyền. Cho nên 1 người đàn bà ít học, nghèo khổ, bệnh hoạn nhất- ngồi trong đây mình thấy họ không có gì hết, kiểu điều bất hạnh nhưng mình quên là trong vô số kiếp đời trước họ từng là 1 vị đại đế, nữ hoàng, nữ chúa quyền lực nghiêng trời. Một ông viện trưởng, quận trưởng quyền lực nghi trời, kiếp xưa ông vẫn là con giòi, con ruồi, nó cứ liên như vậy. Và cái quan trọng tui muốn nói vấn đề gì? Sở dĩ 1 người ở ngôi vị chí tôn còn có thể làm những nhân vật tối hạ, thấp kém nhất; một thứ thấp kém nhất có thể lên ngôi vị chí tôn là sao? Vì trong bản thân tâm khảm mỗi người đều có cùng lúc 2 thứ bản năng, bản năng thiện và bản năng ác, giống như trong mỗi con người đều có 2 cánh tay, vấn đề là anh thuận tay phải hay tay trái. Mỗi người đều có 2 bản năng thiện và ác - thì bản năng nào của anh nó mạnh?

Hồi nãy tui nói quý vị có nhớ không? Sự có mặt của mình ở đời này, có 3 thứ. Một là tiền nghiệp quá khứ, hai là khuynh hướng tâm lí và 3 là môi trường hiện tại. Khuynh hướng tâm lí là cái gì - là cái bản năng đó. Cho nên bản năng của tui trong quá khứ, là người rất hung hăng, nhưng do thiện nghiệp quá khứ tui sinh ra tui gặp thầy bạn. Như vậy tuy bản năng của tui, khuynh hướng tâm lí của tui là cực kì xung, sân, si, nóng nảy nhưng nhờ kiếp này tui gặp được thầy bạn, cho nên cái sân si của tui thế chỗ bằng cái từ bi, kham nhẫn. Ông tây đó ông nghe tiếng Việt ông hiểu không ta?...

03:29 Tui nhiều kiếp tui cũng tu hành ghê gớm lắm, nhưng xui ở kiếp này do tiền nghiệp nó đẩy tui sanh vào 1 gia đình Hồi giáo hoặc sanh vào 1 gia đình không có tôn giáo. Tuy bản năng tui là 1 con người rất là lành nhưng mà do môi trường của kiếp này, tui có ít nhiều bị lung lạc, lung lay. Trong đời tui gặp nhiều trường hợp nhưng tui nhớ rõ được 2 chuyện. Một trường hợp ở Đà Nẵng, một ở Vĩnh Long. Cả hai người đều là Phật tử thờ Phật hết, một người Phật tử Nam tông, một người Phật tử bắc tông. Thì cô phật tử bắc tông cô đi lấy chồng đạo Tin lành, cô lấy chồng tới khi tui biết được

cô là cô đã lấy 30 năm rồi. Và có 1 lần cô gặp tui cô nói thế này, ông chồng của tui khó lắm cho nên ba mươi năm nay tui chỉ lên mỗi lần về thăm nhà, tui ghé chùa làng, tui cúng gạo, tui nhớ cúng được bao nhiêu lít tui còn nhớ. 30 năm cúng bấy nhiêu lít gạo mà nhớ - không có cơ hội. Người nữa ở Đà Nẵng, phật tử tín nữ từ hồi nhỏ, khi lấy chồng thì lấy nhầm bà mẹ chồng không có đạo. Bà mẹ chồng có thói quen kì lắm, không ăn con gì chết, như con gà làm sẵn ra không ăn, con cá bả thấy nó không nhúc nhích là không ăn. Cô này vì thương mà phải lấy chồng, mà lấy chồng thì phải thờ mẹ chồng; mà vì thờ mẹ chồng cho nên hồi đầu cô cũng sợ, cuối cùng vừa chảy nước mắt, vừa cắt cổ gà, vừa đập đầu cá; giờ thì cô đã thuần thục rồi, kêu đập là đập thôi. Do môi trường mà nó biến 1 người Phật tử ngoan đạo, thuần thành, thuần cố đức tin lại trở thành nông nổi đó. Ghê.

Cho nên bên nam tông có dạy, làm phật tử mỗi khi thắp hương, làm phước, tụng kinh, nghe pháp, bố thí, phục vụ, nói chung là các công đức thì nên nghĩ những điều sau đây. Một là đời đời kiếp kiếp xin được gặp minh sư, thiện hữu, cái đó rất quan trọng. Minh sư là ông thầy sáng thì ok; thiện hữu là bạn lành, nó làm chuyện tốt nó rủ mình, chứ ăn rồi nó rủ mình đi đánh bài, nhậu là thấy mục nội luôn nha. Thứ nhất, đời đời gặp minh sư, thiện hữu. Thứ hai luôn có điều kiện làm công đức, cái đó quan trọng, đôi khi cái lòng mình muốn làm mà không có điều kiện; không cần giàu nhưng chỉ cần mỗi lần muốn làm thiện là có điều kiện liền. Ông này nghèo rớt mòng toi, nhưng mỗi lần ông cần giúp ai tự nhiên nó mọc ra điều kiện. Hiểu hông. Ông này nghèo rớt mòng toi, nhưng mỗi lần ông cần giúp ai, tự nhiên bữa đó nó lòi ra điều kiện để ông giúp 07:10
[26/08/2021 - 06:21 - 77july2015]

7:10 Nguyễn thứ nhất, đời đời gặp minh sư, thiện hữu. Thứ hai, đời đời luôn có đủ điều kiện để làm công đức. Thứ ba, đời đời luôn có khả năng buông bỏ. Còn 1 cái nữa, nói ra thì nhúc nhàu, tui giải thích tui mệt quá đi nên tui không nói. Ba điều đó, bà con nhớ 3 lời nguyện đó là được rồi.

Chính vì vậy, tui quay trở lại cái chuyện passcode để vô cái phone, tức là mình phải có passcode-của-chư-Phật thì mới có thể đời đời sanh ra - chỉ cần nghe gió thổi, hướng nào có chùa là mình bèn tới nghe đạo liền. Còn thứ mà vô tới chùa, nghe mà cứ ngáp lên ngáp xuống, vậy là biết không có passport, nghe nó ngán. Nghĩ tui có áo tràng, tui có pháp danh là được rồi, tới khi nào ngáp ngáp thì nói ông thầy gõ lóc cóc vài cái là tui siêu cha nó rồi, cần gì tu. Thứ ngu mà vô chùa học giáo lí rồi ngồi thiền, tui thấy rất là ruồi bu. Tui cứ sống thoải mái, cứ thích đánh bài, nhậu cứ nhậu, lâu lâu Vu Lan giao thừa, tui vô cúng chút đỉnh được rồi, rồi có bê gì thì mấy đứa con cháu rước thầy về đám khói phải đi đâu. Nếu đơn giản như vậy thì tại sao có kẻ cạo đầu chung thân như thế này - cạo đầu suốt đời, hiểu không? Nếu chỉ người này tụng, người kia đi lên vậy thì tui thấy không cần ăn chay,.. suốt đời.

Trong mỗi chúng sinh đều có 2 bản năng, bản năng thiện và ác, vấn đề ở chỗ, do mình sinh ra trong môi trường nào. Ngay bây giờ, đối với các vị lần đầu tiên làm quen với cảnh nói của tôi nên nghe lại, để xâu vấn đề lại, để nghe tui nói cái gì. Mình phải có lòng lành, nhưng mà lòng lành đó như ngọn lửa vậy đó, phải tận dụng lòng lành đó làm cái gì, chứ không phải cảm tình với đạo bằng cách đi chùa nghe tụng kinh, cúng dường rồi đi về. Chưa.. Tui hỏi các vị, mình bị tiểu đường mà tới nghe thuyết trình về bệnh tiểu đường, rồi mình chụp hình mấy viên thuốc rồi mình dán lên tường cái là mình hết tiểu đường. Có hết không? Còn khuya mới hết. Messi một ngày uống ít nhất 1 ngàn, ăn kiêng, né tuyệt đối những thứ ngọt, chưa kể sáng nào cũng phải chọt một cái, xin tí huyết. Còn không thể nào bê ra đồ uống nước đường, sàu riêng, xoài chín, mít mà đầy vô thoải mái thì chỉ có chết thôi; và đừng có nghĩ rằng, tui có treo hình bác sỹ, treo hình mấy viên thuốc trong phòng, tui có nghe ghi âm mấy lời dặn của bác sỹ mỗi ngày nữa thì tui e là phải có lúc chích insulin.

Vậy tu Phật là tu sao? Nay giờ ông nói lung tung. Tui chỉ nói 1 cách thôi, bao nhiêu pháp môn, gom lại chỉ gói gọn trong 1 pháp môn, đó là chánh niệm, bất loạn. Nói theo bên đây, thì các thầy chỉ các vị niệm Phật; bên Phật giáo nam tông cũng dạy niệm Phật; nhưng gom chung lại thì tất cả pháp môn đều dẫn đến chuyện chuyên tâm bất loạn. Nghĩa là sao? Xưa giờ, mình mở mắt ra là thích cái này, ghét cái kia, theo đuổi cái mình thích và trốn chạy cái mình ghét, cả đời chỉ theo đuổi lí tưởng trốn khổ tìm vui. Nhưng hôm nay biết Phật pháp rồi, biết rằng mọi thứ khổ cách mấy cũng là mong manh, ngọt cách mấy cũng là mong manh. Buổi đầu nhớ bao nhiêu đó, nghĩ được rồi, cứ thử đi, luôn nhớ khổ cách mấy buồn cách mấy, đắng cách mấy, cay cách mấy cũng là phù du. Ngọt cách

mấy, thơm, bùi, béo cách mấy cũng là phù du. Cười cũng là phù du, khóc cũng là phù du, giọt lệ hay nụ cười cũng đều ngắn ngủi, có đó rồi mất đó, luôn luôn nhớ như vậy, và sống chánh niệm. Chánh niệm là làm gì biết vậy, tui nhìn các vị tui cũng ngán quá, chắc mấy vị không chịu nổi pháp môn chánh niệm. Một là nghe nó hơi mơ hồ, trừu tượng; hai nữa là nghe mấy cái đơn giản chắc không có linh.

Một, tui giảng gieo duyên. Hai tui mong những người đang theo dõi từ xa cái live trực tiếp này... Chúng tôi nhận được nhiều phản hồi từ bà con nghe giảng từ xa sau hai bài giảng ở Từ n, tôi nhắc lại, họ khen họ chửi không quan trọng, mà cái quan trọng tui nhận lại những câu này. - Cảm ơn thầy đã chỉ điều đó cho tôi, mà nào giờ tôi không để ý. Tui lựa câu dễ thương mà nhẹ nhất. - Cảm ơn thầy đã gợi ý cho tôi những chuyện mà xưa nay tôi không để ý. Thì cách sống thông thả, chậm rãi ngày hôm qua tui nói. Sống chánh niệm là gì? Làm gì biết vậy. Mình sắp nói xấu người ta mình biết, cái này bậy, đó là chánh niệm. Mình có tuổi rồi, đang đi xuống bậc thang, đi ngang ngạch cửa còn nhớ, coi chừng nhe, đó là chánh niệm. Nghe người ta liếc mình cái, mình tính gây mà chột nhớ lại, bậy nha, đó là chánh niệm. Mình ngồi trong đạo tràng tụng kinh, thấy thằng nhỏ hôm qua chửi mình, bực lắm, vừa liếc cái là biết bất thiện, đó là chánh niệm. Đi ngang shop quần áo để sale 70% tính nhào vô, biết bất thiện, mình nhào ra, đó là chánh niệm. Đại khái như vậy.

Chánh niệm là gì, là biết rõ mình đang trong tình trạng gì, thì đó là chánh niệm, mindfulness, chỉ vậy thôi. Nhớ cái đó. Và buổi đầu mới thực tập, bà con thấy pháp môn đó rất kì, nhưng rồi sẽ có 1 ngày, bà con cảm ơn tui chỗ này. Bà con chắc phải hù tui mới được, phải vừa dọa, vừa dụ tui mới được. Lớn tuổi, xương giòn, dễ gãy, gãy rồi khó lành. Đi đứng nhớ cẩn thận, đêm hôm... gãy một cái là rất phiền. Những thứ vô tới xe lăn rồi là khổ mình, khổ đời, báo đời dữ lắm. Cho nên các vị thấy, vô nhà tắm tron, nhớ cẩn thận.

Đi xuống cầu thang, bậc đá, cẩn thận, những lúc đó nhớ văng vẳng lời của tui, nhớ nha, làm gì biết vậy quan trọng lắm. Nổi sùng, biết sắp chửi người ta, biết liền, ngưng không chửi nữa, đó là chánh niệm. Muốn đi nhanh, biết liền, chậm lại, đó là chánh niệm, muốn nhảy cho lẹ, biết liền, chánh niệm, rồi các vị sẽ cảm kích những lời dặn này, phải chánh niệm. Chính đời sống chánh niệm giúp cho các vị 2 chữ AN: an toàn và an lạc. Còn lo tụng niệm, làm công đức mà cứ sống lảng xãng, lảng xãng, mình chỉ làm xác chết chưa chôn, bởi vì sao? Ăn mà cái cổ kẹp vô vậy mà nói phone, nấu bếp mà cái phone kẹp vậy, làm việc này nhớ tới chuyện kia, các vị sống mà không biết mình đang sống thì cho rằng chết mà chưa chôn. Thứ mà sống thất niệm, tui nói thiệt, mấy vị mà mời đến tụng đám thì nể bụng cũng tụng chứ thiệt tui thấy khó lên.

Trong kinh nói, nước có 3 thể: thể đặc, thể lỏng và thể khí. Thể lỏng luôn có khuynh hướng tìm xuống chỗ thấp, thể khí luôn có khuynh hướng tìm về chỗ cao, thì khi bình thường người sống trong chánh niệm thì tâm của họ như nước trong thể hơi. Tức là cái hơi, mình đập nắp, nó vẫn rắng kiếm chỗ bốc lên, còn nước ở thể lỏng luôn có khuynh hướng kiếm chỗ thấp nó chảy xuống. Người sống nhiều với phiền não, tâm tư giống y như nước ở thể lỏng, cũng nước đó, nhưng ở thể lỏng thì nó có khuynh hướng tìm chỗ thấp nó chui xuống. Khi mình tắt thở rồi thì kiếm chỗ thấp chui xuống. Tụng 100 ngày thì nước cũng kiếm chỗ thấp chui xuống, thứ nước ở thể khí, mình đứng chửi cha nó thì nó vẫn...

Có nhiều đám, chúng tôi đứng tụng, chúng tôi nhìn mà trong bụng chúng tôi hỏi: - Bà là lỏng hay hơi vậy? Có nhiều bà lạ hoắc, có nhiều bà quen - chắc bà lỏng quá. Mà tui nhìn đạo tràng, nhìn quý vị tui muốn xách theo cái chai, tại sao vậy? Nguyên đồng lỏng lè, nhìn mặt biết chứ, làm thầy chùa bao năm, nhìn mặt biết, nhìn đám này người xi, người 2 xi không à. Phải tu đến 1 ngày mình không còn đựng bằng chai nữa, mà chỉ đo bằng... cái nhiệt kế, hoặc cái máy đo áp suất. Nghĩa là nó còn hơi, chỉ đo bằng cái gì chứ không còn tính bằng chai, không ai đựng khí bằng chai hết. Tui mong có 1 ngày, quý vị tự có khả năng siêu độ, là vì sao, vì các vị hoàn toàn có khả năng bốc hơi. Khi mình đã có khả năng bốc hơi thì không cần thầy bà gì hết; còn khi mình chỉ là nước ở thể lỏng thì mình mới cần người ta đun sôi, mình mới bốc nổi. Cho nên tụng kinh là gì, tụng kinh hoặc nghe pháp là chúng tôi đang đun sôi, những lần chúng tôi đang giảng pháp mà có lỡ nặng lời, quý vị biết là tui đang nấu nước sôi đó.

Cái quan trọng chiều nay tui nói cái gì? Mỗi người trong chúng ta đều có 2 thứ bản năng, bản năng thiện và bất thiện, nhưng tùy vào nỗ lực, môi trường sống, điều kiện chung quanh mà bản năng nào được nuôi lớn. Nếu các vị tu kiểu ầu ơ ví dầu thì khả năng bất thiện sẽ tự nó lớn, cái xấu nó ngộ lắm. Tùng thiện như đặng, tùng ác như băng. Làm thiện nó khó như leo núi, mà làm ác dễ như tụt dốc vậy đó. Cái thiện cần phải có cố gắng mới lên được, nhưng mà cái ác nếu quý vị buông xuôi, không còn nhớ tới nó, tự động nhào vô cái ác, cứ tin tui đi. 19:22 Cứ tin.

[08/09/2021 - 06:08 - 77july2015]

Cứ tin tui đi. Bởi vì sao? Vì cái thiện là hoa trái cần được chăm sóc và chú ý quan tâm. Riêng cái ác giống như cỏ dại, cứ làm lơ nó đi, nó mọc thấy thương luôn. Cho nên tui cũng đi tụng kinh nhưng mà tui nhìn cái người nào trong hôm tui không có tin. Và tui đi giảng thì ok bà con mời tui đi giảng nhưng mà tui nhìn các vị tự nhiên tui muốn làm Chí Phèo, tức là đi đâu cũng cầm cái chai. Không phải tui nhậu, mà là trước mặt tui toàn là nước lỏng không à, lẽ ra các vị phải là hơi chứ. Khi nào gặp các vị mà tui nói tui muốn làm Chí Phèo là các vị biết mình đang còn lỏng le, bởi vì lỏng le mới bỏ vô cái chai được. Đến một ngày, các vị tự khả năng bốc hơi là khá.

Như thế này, nếu là chúng ta có thêm 1 lớp nữa tại đây, chúng tôi sẽ dạy cho các vị về tâm lý học Phật giáo, chỉ 1 buổi 2 tiếng đồng hồ thôi; mà tâm lý học nghe thấy ghê gớm, nhưng mà để cho các vị học về cấu tạo tâm thức của chúng sinh, thế nào là tâm thiện, thế nào là tâm bất thiện thì các vị nắm cái đó nó chắc hơn. Nhưng mà do thời lượng hạn chế như chiều nay thì tôi chỉ có thể nói cho các vị nghe sơ sài, nói đãi bánh xèo mà thật ra chiều nay chỉ ăn có bánh bèo thôi. Bánh xèo là phải bột nhiều, phải có rau lá tùm lum nhưng mà có miếng bột bậy ếc, cái chén miếng nước chấm, cũng có rau nhưng mà cái nào nó cũng ề ề hết nhưng cái bèo, cái xèo..

21:21 Nếu phân tích rớt ráo mỗi người đều có tới 2 phần bản năng thiện ác nhưng mà tùy thuộc vào môi trường sống, tiền nghiệp, mà bây giờ bản năng nào nó mạnh. Bản năng thiện ác đó là cái gì? Bản năng ác gồm có 3: tham, sân, si. Tham là thích cái này, thích sở hữu cái này, thích hưởng thụ cái kia. Tham có 3: thích sở hữu, thích hưởng thụ và thích tồn tại. Có hiểu không? Phiền não có 3: tham, sân, si. Tham có 3: thích hưởng thụ, thích sở hữu, thích có mặt (thích tồn tại). Tôi hỏi các vị trong cái thích của chúng ta có cái nào nằm ngoài 3 cái này không? - Không. - Cám ơn. Và 1 đứa bé đang bú cho đến lão già 90, có phải sống trong 3 cái thích này không? Dù các vị cứ tham quyền lực, nhan sắc, tiền bạc, xe cộ tui không cần biết, tui chỉ biết rằng tất cả những cái thích của một đứa bé đang nằm nôi cho đến ông già 90 tuổi đều nằm gọn trong đây. Một là thích hưởng thụ, hai là thích sở hữu, ba là thích tồn tại. Giờ qua tới sân, bắt buộc phải định nghĩa chứ không thể nào ngồi nói trên trời mà không có định nghĩa cụ thể, phải học cửu chương mới học toán được. Sân là cái gì, là bất mãn, khó chịu. Sân gồm có 2 trường hợp, một là khó chịu vì không tránh được cái mình ghét, sợ; sân là khó chịu vì mình không có được cái mình thích. Nếu tui giảng xong, tui kêu quý vị ôn thì quý vị nhớ không? Tui đi giảng ở đâu và Từ n cũng vậy, nhiều khi tui giảng, tui thấy các vị bơ vơ, tui nhớ tuổi thơ tui quá, cái giai đoạn mà người ta nói gì cái mặt cũng đực ra. Nhìn các vị tui thương quá, tui thương quá, tui nhớ tuổi thơ của tui.

Rồi bây giờ tham có mấy? Một là thích sở hữu, hai là thích hưởng thụ, ba là thích tồn tại. Sân thì có mấy? Một là khó chịu vì không tránh được cái mình ghét, sợ; hai là không có được cái mình thương thích. Có đúng không? Các vị bị muỗi cắn có phải cũng nằm trong đó không? Tui sợ ma, tui ghen tuông, tui tiếc của thì có nằm trong cái sân này không ta? Hiểu chưa? Vậy sân có 2, một là khó chịu vì không tránh được cái mình ghét sợ, hai là vì không có được cái mình thương thích. Nhớ nha.

Tới si. Si mới nhưc đầu nè. Si nó gồm có 2: một là khả năng tán loạn nội tâm, không tập trung tinh thần được, xong chưa, nhớ nha. Hai là hoang mang, nghi hoặc, không biết tui là ai, ở đâu tui tới, tui sẽ về đâu và bây giờ tui phải làm gì, thì cái hoang mang này đều gọi là si trong giáo lý Phật giáo nguyên thủy. Như vậy tui ôn lại được không? Si gồm có 2: một là tán loạn thiếu tập trung, hai là hoang mang - hoang mang cái gì ta - không biết mình là ai, ở đâu mình tới, mình sẽ về đâu và bây giờ mình phải làm gì. Xong chưa?

Ba cái tham, sân, si này cộng lại gọi là bản năng xấu. Bữa nay các vị nghe pháp mới giặt mình, đó giờ mình mang tiếng là Phật tử mà hiểu rất là mơ hồ; quan điểm, nhận thức mơ hồ thì quan điểm hành trì cũng mơ hồ; mà cái xấu hổ nhất là mình cũng thờ Phật, pháp danh, mặc áo lam, mà người

không biết đạo, người ngoại đạo hỏi mình, cái mình vậy nè, cái này kêu bằng cái gì...26:14 cái đó là cái rất là xấu hổ...

26:30 Ba cái đó được gọi là bản năng ác, bản năng xấu. Còn bản năng thiện gồm có mấy? Bản năng thiện có nhiều cách kể lắm, nhưng mà bây giờ tui kể có 3 cho dễ nhớ, tui nhắc lại, tui nói thiệt là chậm. Có nhiều cách kể lắm, nhưng mà bây giờ tui chọn cách kể nào mà bà con dễ nhớ nhất, bởi vì trước mặt tui toàn những người nhớ giỏi không à. Muốn biết bản năng thiện là cái gì, thì lật ngược lại bản năng ác là nhớ liền. Bản năng ác, một là tham, tham gồm có 3: thích hưởng thụ, thích sở hữu, thích tồn tại; sân gồm có 2: khó chịu vì không có được cái mình thích, khó chịu vì không né được cái mình ghét; si gồm có 2: tán loạn không tập trung và hoang mang, nghi hoặc. Xong chưa?

Ba cái bản năng thiện là cái gì? Một, thấy mọi thứ là mong manh nên không thích hưởng thụ, không thích sở hữu, không thích tồn tại; cái này gọi là vô tham. Hai, vì thấy mọi thứ là mong manh nên không bắtมั่น khi tránh không được cái mình ghét, gặp không được cái mình thích, gọi là vô sân.

Vô si là gì? Là hiểu rằng mọi thứ do duyên, do các điều kiện mà có, rồi cũng do các điều kiện mà mất đi, khi hiểu được như vậy mình không còn hoang mang tôi là ai, mình chỉ biết tôi là một bọt nước có mặt từ vô số các điều kiện thiện ác trong quá khứ, với những điều kiện thiện ác đó, bây giờ tui sanh ra là 1 con người kết hợp cả 2 thứ buồn vui. Tui hỏi các vị khi mang thân người có phải là 1 cái may mắn không? 28:39

[10/09/2021 - 06:53 - 77july2015]

Nhưng các vị có dám hứa với tui là toàn bộ cuộc đời mấy chục năm các vị toàn là hạnh phúc không? Như vậy trong suốt cuộc đời các vị gồm cả hạnh phúc và đau khổ, thì cái hạnh phúc đó là cái quả của nghiệp lành quá khứ và những phút giây đau khổ là quả của nghiệp xấu quá khứ. Vấn đề nằm ở chỗ này, người không biết đạo khi mà gặp quả lành thì họ chỉ đón nhận quả lành bằng tâm tham, khi họ có nhan sắc, có tiền bạc, là họ thích gì - thích sở hữu, thích hưởng thụ, thích tồn tại. Còn khi họ gặp quả ác thì sao, họ muốn trốn khỏi nó, bằng cách họ bắtมั่น, vì mình không né được quả xấu nên mình đâm ra bắtมั่น, hiểu chưa? Cái này bà con tối về nghe lại bài này cho bà con có khái niệm về giáo lý. Nếu đủ duyên thì bà con sẽ thấy việc học giáo lý này là 1 nhu cầu cực lớn. Và mỗi có 1 ngày, chúng tôi thấy là học giáo lý không phải là chuyện cần, mà nó là chuyện phải.

30:00 Ngày xưa tui hay nói đùa, ngày xưa mình sống lãng xăng, bây giờ mình sống 30:11 Là bởi vì mình phải sống chậm lại để thấy rằng dòng đời mình sẽ hiểu nó 1 cách tường tận khi mình sống chậm lại, sẽ có dịp để mình thấy, đây là thiện, đây là bất thiện, lúc vui mình mới biết đây là quả lành, lúc buồn mình biết là quả xấu, lúc thiện mình biết đây là nhân lành, lúc ác mình biết đây là nhân xấu. Như vậy cuộc đời các vị được kết nối bằng 4 thứ, nhân lành, nhân xấu rồi quả lành, quả xấu, có đúng không? Có hiểu chuyện đó không, cuộc đời quý vị có 100 tuổi, tui hứa rằng nó chỉ có 4 thứ: lúc vui, lúc buồn, lúc thiện, lúc ác. Bốn cái này cứ tiếp nối nhau trong mấy chục năm trời, mà mình thì không để ý, cứ tưởng tui là bác sỹ, tui là kỹ sư, tui hơn mấy đứa dốt kia, nhưng mà mình quên 1 chuyện là chính mình với nguyên đám dốt đó y chang nhau, thiện ác buồn vui thiện ác buồn vui. Kiếp này mình nhờ quả trước mà mình là bác sỹ, sống cả chón kiếp sau sanh ra làm thân chủ bác sỹ.. - tức là bệnh nhân chứ gì nữa, bệnh suốt mùa thu luôn.

Cho nên cái quan trọng chiều nay tui muốn nói đó là học căn bản 4 cái sau đây, giúp ích cho Phật tử rất là nhiều. Đó là 4 sự thật mà đức Phật ngài dạy rằng: biết được 4 sự thật này con sống ở đời vững vàng hơn, mà con đi vào đạo, con tinh tiến hơn và con có lìa phạm chúng thánh thì cũng nhờ 4 cái nhận thức này.

Nhận thức thứ nhất... Tự dung tui sợ có 1 ngày tui phải hát câu này: Tưởng giếng sâu anh nói sơi gàu dài/ Ai ngờ giếng cạn anh tiếc hoài sơi dây. Nhìn vào góc độ, mình cong lưng mình giảng, giảng xong mình bước ra cửa, ông nói gì không hiểu gì hết trơn. Có nghe câu hát đó chưa, Tưởng giếng sâu anh nói sơi gàu dài/ Ai ngờ giếng cạn anh tiếc hoài sơi dây. Giảng cả buổi trời... Ngày xưa, trong thơ Việt Nam có câu này "Rượu ngon, không có bạn hiền,/

Không mua, không phải không tiền không mua." Nhiều khi cũng muốn mua lắm mà nhìn cái đám này thấy ghét quá, mua hoài tốn tiền nên khỏi mua luôn, uống nước lạnh không. Nha. Có nhiều vấn đề giáo lý rất là quan trọng tui muốn gửi hết cho bà con trong 1 buổi pháp thoại nhưng mà nhìn mặt

các vị, tui ngán quá. Tức là có 4 sự thật mà bà con bắt buộc phải biết, dù không hiểu cũng ráng banh lổ tai ra mà nhét vô.

Thứ nhất, mọi thứ ở đời là khổ, dù gián tiếp hay trực tiếp, dù là mang thân nam hay là thân nữ, xấu đẹp giàu nghèo trẻ già bệnh khỏe ngu giỏi. Có mặt ở đời này là khổ, gián tiếp hay trực tiếp, nếu mà sanh ra nghèo bệnh thì khổ đã đành, mà giàu khỏe đẹp cũng khổ vì có 1 ngày mình không giữ được 3 cái này. Cái khổ được gọi là khổ thì dễ hiểu rồi, cái sướng cũng bị gọi là khổ, vì nó không có bền. Cho nên, Phật dạy: mọi thứ ở đời này đều gọi là khổ - là vì sao? Một, có cái làm cho con chảy nước mắt; hai, có cái làm cho con được vui nhưng rồi cũng có ngày nó làm cho con chảy nước mắt - là vì sao, vì nó không có hoài. Những thứ mà mấy vị thích - nó có hai cách làm cho các vị khổ, một là muốn mà không được, hai là có rồi giữ không được. Còn cái mà các vị ghét thì nó làm các vị khổ đúng rồi, cái đó không có gì để bàn, nhưng tui đang nói cái mà các vị thích nó có 2 cách làm cho khổ. Một, muốn không được; hai, có rồi giữ không được; cho nên mọi thứ đều khổ; nói nôm na như vậy, nói sâu còn chết nữa, nên đại khái như vậy.

Sự thật thứ nhất, mọi thứ đều khổ. Sự thật thứ hai, thích cái gì cũng là thích trong khổ. 35:19 Thí dụ trên cái bàn, cái gì cũng làm bằng nhựa, như vậy tui thích cái gì trên đây cũng đều bằng nhựa có đúng không? Bây giờ học như con nít nè. Vì mọi thứ trên bàn này đều bằng nhựa, nên cái gì tui thích trên đây cũng làm bằng nhựa. Vì mọi thứ trên đời này đều là khổ, nên cái gì tui thích cũng là thích trong cái khổ. Mà hể mình thích cái gì thì mình bèn đầu tư vô cái đó, đầu tư vô cái khổ. Giá mà ngày xưa đừng có thương cái người đó thì đầu lấy nó về rồi bữa nay nó khổ trào máu, các vị hiểu không? Giá mà ngày xưa đừng có mê cái nhà, mê chiếc xe đó thì mình đã không cất cái nhà, mua cái xe thì ngày nay đâu có đồ nợ ra 1 đồng như vậy.

Sự thật thứ nhất, mọi thứ đều khổ. Sự thật thứ hai, thích cái gì cũng là thích trong khổ. mà thích trong khổ có nghe là tiếp tục tạo ra cái khổ mới. Sự thật thứ ba, muốn thoát khổ thì đừng thích trong khổ nữa. Cái chữ khổ ở đây không được hiểu theo nghĩa thế gian; thế gian có khổ có sướng nhưng trong đạo phật thì không có sướng. Tất cả cái sướng đó đều là khổ. 36:50 Hồi mình chưa biết đạo thì mình có giọt lệ và nụ cười, nhưng biết Phật pháp rồi thì không có lệ và cũng không có cười, mà chỉ là giọt nước lạnh ngắt, chờ bốc hơi. Sự thật thứ ba, không muốn khổ nữa thì đừng thích trong bất cứ cái gì.

Cái thứ nhất, mọi thứ đều khổ, bao gồm cả giọt lệ và nụ cười. Thứ hai, thích cái gì cũng là thích trong khổ. Cái thứ ba, muốn hết khổ thì đừng thích trong khổ nữa. Nghĩa là không thích trong bất cứ cái gì, phải hiểu như thế. Khi mà anh sống bằng 3 nhận thức đó thì chính là con đường thoát khổ. Anh hiểu được ba sự thật kia thì chính là con đường thoát khổ.

Thì đây là 4 sự thật đặc biệt phải nhớ. Đương nhiên trong thời lượng hạn chế như thế này thì tui chỉ làm việc gì gọi là...dọn 1 cái bánh xèo mà đãi cả làng thôi, ai lẹ tay thì nhón 1 miếng. Hi vọng có 1 dịp tui trở lại thì mỗi người được 2 cái ăn cho đã, bữa nay nguyên bản tui chỉ đãi 1 cái. Nếu các vị nghe không kịp, cái bánh xèo nó ỉu ra thì khó nuốt lắm. 38:55

[23/09/2021 - 05:49 - 77july2015]

Chiều nay, tui đã giảng cho các vị nghe về thế nào là phiền não, thế nào là bản chất thế giới, bản thân các vị vốn dĩ là cái gì và cuối cùng tui đã giảng thiện là cái gì, ác là cái gì và cách tu tập đơn giản nhất, theo Phật pháp, là sống chánh niệm. Biết rõ mình đang sống với cái thiện, đang sống với cái ác, mà nó lạ lắm, có lẽ cần phải nhớ câu này, nó lạ lắm. Khi biết mình đang sống với bản năng ác thì cái ác sẽ biến mất; khi biết mình đang sống với tâm lành thì cái lành phát triển, có hiểu không? Ở đây các vị học toán thì biết, + với + là +, nhưng + với - là -. Cái tâm nhận biết đây là thiện ác thì cái tâm đó thiện hay ác? Cái tâm nhận biết đây là cái gì, thì tâm đó là thiện chứ. Cho nên khi mà mình biết rằng, cái này đang bất thiện, thì tâm nhận biết là tâm thiện, còn cái tâm được nhận biết là tâm xấu, thì + với - là trừ (-). Nhưng mà cái tâm được nhận biết đó là tâm xấu thì tâm xấu sẽ mất đi. Nhưng khi mình cúi lạy phật, mình biết đó là tâm lành, thì lúc bấy giờ tâm lành không mất, bởi vì + với + là cùng dấu.

Tại sao sống chánh niệm? Vì khi sống chánh niệm, anh được an lạc và an toàn. An lạc nghĩa là không bị bực mình cái này cái kia, an toàn là không bị phiền não, dày vò như xương vỡ, cái đó rất là dễ sợ. Và tui nói một lần nữa các vị nói tui hù, tui dọa thì tui cũng buộc phải nói. Mình sống dễ

thương đến tuổi này đủ rồi, chuẩn bị đến 1 ngày người thân đẩy mình vào phòng mổ và không biết có trở ra hay không.. Đi đâu tui cũng nói chuyện đó hết, tui giảng cho đã rồi tui mới đem chuyện đó ra tui nói. Nó tiền mình ở sân ga, phi trường thì còn có lúc gặp, chứ nó tiền mình ở phòng mổ thì tui không hứa. Cái mà tui nể nhất, đó là đi khám bệnh với người thân, bác sĩ không thèm nói chuyện với mình mà kêu người nhà ra nói chuyện riêng, rồi người nhà quay vô nhìn mình với cặp mắt rơm rướm. Tui nghĩ tới mấy vụ này sao tui nản quá, có hiểu không...

42:20 Lúc đó mấy vị mới nhớ lời tui nói chiều nay. Ông nói có lí à. Ngay khi còn sống phải nghĩ tới lúc chết, ngay khi khỏe phải nghĩ tới lúc bệnh, nhớ vậy đó, lúc khỏe phải nghĩ tới lúc già, lúc già nghĩ đến lúc bệnh và lúc sống nghĩ đến lúc chết. Lúc thân quyến quay vòng, phải nghĩ tới lúc còn lại 1 mình. Mà tui tám với các vị nghe nhiều chuyện còn động trời hơn, các vị đừng khoe với tội rằng chồng, con, vợ thương các vị. Tui không có hứa, thứ mà nằm liệt lâu quá, thì nó nản, có biết không. Nó bỏ nhưng mà.. nói sao ta, tại tui đi tụng tui biết. Nó để trong phòng đó, rồi đi làm suốt mùa thu tới chiều mới về, - má ok không má? Rồi không trả lời, nó nghe có mùi chỗ đó khai khai xong rồi nó thay đồ rồi nó bỏ đi. Còn vợ mình, chồng mình cũng vô chăm sóc rồi... Cái thứ 1 năm, 2 năm tui hỏi các vị có biết cảm giác đó không? Nó có mùi. Con cháu tao để ra hỏi xưa, thằng tí thằng tèo mình cùng nó biết bao nhiêu, giờ nó thấy bà nội, bà ngoại sao nằm ngoài, không chịu nhúc nhích nên cũng nản, chơi không vui. Mà cái thứ nằm lâu thì da trắng bệch à ngộ lắm, nằm lệch 1 bên vậy nè rồi nước miếng nó chảy ra, con nít nó không thích. Con nít thích cái gì active năng động, phải bông ảm rồi dắt nó đi chơi. Còn bây giờ thấy xi cà que kiểu này, con mắt nó lợt trông chỗ này, nó nhìn nó sợ. Đêm hôm ho sù sù, đèn khuya 1 mình, bóng soi trên chạn. Xưa giờ, nếu mình sống chánh niệm, luôn luôn, đi đứng nằm ngồi sinh hoạt tiêu tiêu biết rõ. Bây giờ thấy không còn làm được, cứ nằm theo dõi hơi thở. Ra biết rằng ra, vào biết rằng vào, biết mình đang buồn, biết mình đang giận đang tức đang tham đang tiếc, biết vậy xong thì quay trở lại hơi thở, ra biết ra, vào biết vào, lúc đó mình không muốn người ta tới thăm nữa, mà mình muốn được yên để mà sống với hơi thở, vui đùa với hơi thở của mình. 44:56

[06/10/2021 - 08:09 - 77july2015]

44:51 các vị không có tính cái đó, vì thấy chuyện đó không có gì là quan trọng. Nó xui ở 1 chỗ là các vị không có dịp để biết đó là chuyện quan trọng, cứ lo chuyện trên trời, rồi có 1 ngày nằm liệt rồi.

Ngày hôm qua tui hỏi cô phật tử cho tui mượn cây chổi của cô, - cô ơi cô ở 1 mình vậy rồi cô có nghĩ tới chuyện cô bệnh nhiều, tuổi nhiều, rồi không có người cô có dự trù không? Cô nói, biết sao giờ, phải chịu thôi. Thì tui nghe cũng đồng ý, lỡ thì cũng phải chịu, nhưng cũng phải cẩn thận sao, có một ngày mình không ở đây nữa, mà mình phải đi vào nhà già, hoặc trong những ngày tháng còn ở đây, sáng sáng chiều chiều chống cây gậy 3 chân, hoặc cây gậy 4 chân có bánh xe, đẩy ra công viên trước nhà, lá rơi rên vai, gió ù ù, nghe tiếng đực tiếng cái, tiếng đực tiếng không, hãy nghĩ đến cái ngày đó.

Tui không hù các vị sợ, trong kinh giảng rất rõ, ta biết rõ về đời sống không phải để ta sợ mà ta biết rõ để ta không còn thích và ghét nữa, mà ta sống với lòng bình thản. Có 3 kiểu chết, kiểu thứ nhất là kiểu của người vô đạo - không có đạo, chết trong sợ hãi, còn tiếc nuối. Cái chết thứ hai là của người học đạo, là cái chết trong sự chán chường, thấy nó là món đồ cũ xì, xài mấy chục năm thôi, mệt mỏi đau nhức thôi, bây giờ bỏ đi kiếm cái khác tốt hơn, đó là cái chết của người học đạo. Và cái chết thứ ba là của người liễu đạo. Cái chết thứ hai là trong chán chường, cái chết thứ nhất là trong sợ hãi, tiếc nuối, còn cái chết thứ ba là chết trong thanh thản.

Trong kinh nói, người liễu đạo, họ không mong sống thêm, mà cũng không mong chết sớm, họ ngồi chờ cho trái rụng, có hiểu điều này không? Có nghĩa là, đủ duyên thì nó đi, chứ không mong nó lâu hơn, cũng không mong nó rụng sớm, cứ ngồi chờ. Cái chết đó là cái chết tui mê, và tui sẵn sàng yêu thọ để được chết thanh thản, tui không mong sống lâu để rồi tui làm ông cụ 90 tuổi mà ra đi trong sự quẫn quai, đau đớn, tiếc nuối, sợ hãi, tui không mong. Tuổi nào cũng được, chiều nay cũng được, miễn là tui nghe mệt mệt, lên nằm thẳng người, hít vài hơi, leo lét, leo lét đi luôn, khỏe. Tui mê, nên làm phước mỗi ngày lạy phật, tụng kinh, nguyện 3 cái chết sau đây: chết sạch, chết yên và chết tịnh.

Chết sạch là không hôi hám, lầy lụa, tanh tử, gọi là chết sạch. Chết yên là không giãy giụa, quằn quại, rên xiếc. Chết tịnh là không quơ quàng, hoảng loạn, nói xàm, xì ra chuyện dơ dáy quá khứ.

Ba cái: chết sạch, chết yên và chết tịnh. Thọ không quan trọng, chết ngon lành mới là quan trọng. Con không mong thọ, mong chết đẹp, không mong sống sướng, chỉ mong chết khỏe. Tin tui đi, không có gì ngu xuẩn cho bằng mong sống thọ mà quên cái chuyện nguyện cái chết. Tui đã nguyện cái chết từ nhiều năm, tui không mong sống thọ mà chỉ nguyện cái chết cho ngon lành. Tui mê nhất là sao nghe nó hơi ngộ ngộ, tắm rửa sạch sẽ, trưa giận ai đó nói - Trưa khỏi kêu ăn cơm nha. Rồi xong, vắt cái chân lên, leo lét, leo lét, tắt đèn, xong. Tui ớn nhất cái màn ò oe, ò oe, rồi vô từng xẻo lẻo tri, cắt cái này vá cái kia, thồn đống đồ ăn luôn, mà trước sau cũng đi, mà không chịu đi liền, sợ lắm. Tui không có lạc đề, chiều nay tui muốn nói cho các vị xanh lè cái mặt thì tui mới chịu đi về. Có nghĩa là có 1 ngày mà nó ò oe, nó đau chỗ này, nhói chỗ kia đó rồi sống trong nghi ngờ, hoảng loạn, nó bị gì vậy ta, đoạn đó là tui ghét nhất. Tui muốn là, mà nói ra thì kì, cho nên gặp bác sỹ tui hay hỏi, trong mấy cái bệnh, bệnh nào đi ngon nhất, cái ông kêu là bệnh tim, làm sao để bị bệnh tim, ông kiu ráng yêu cho nhiều... Ông nói đùa thôi. 50:3 Chết kiểu gì? Có 2 cách khổ nhất, là kiểu suy kiệt của người già, nó yếu tùm lum rồi nó đi, vậy nhẹ đó. Còn không nó chết nhanh nữa, trái tim có đau không...

51:10 Lúc mà mình nghi đó, là lòng phải ngon lành, đừng hoảng loạn. Và các vị nhớ cho tui câu này: Chỉ có lòng buông bỏ thì mới mong giải thoát, chỉ có lòng buông bỏ thì mới mong sống an lạc. Câu thứ hai: Thấy mình không có khả năng buông bỏ thì ngay từ bây giờ phải hạn chế sở hữu những thứ khó buông. Nếu thấy mình không có khả năng đó thì bây giờ hạn chế. Thích chơi xe phải không - đẹp, thích nữ trang - bốt, thích áo quần, đồng hồ, mắt kính, dây nịt, giày dép - bốt. Sợ nhất một ngày ngáp ngáp, dặn con gái về, mà nhớ khóa cái tủ áo quần của má, hay là dặn cái hộp nữ trang má để ở đâu. Cái chết đó đối với tui là kinh hoàng. Đi mà lòng không yên, nhớ hộp nữ trang mình mới vừa tậu, cả trăm ngàn euro...

52:40 Ngay từ bây giờ chứ không phải là năm tới, ngay từ bây giờ là phải dự trù trước, mình bao nhiêu rồi thì nên hạn chế sở hữu những thứ khó buông, nhớ thế này, đẹp để gì thứ của nợ này, bốt lo cho nó, lo phần hồn ấy, chứ tới ngày ăn cứ bậm môi chầm chầm..Tới hồi ngáp ngáp cái là hoảng loạn lên. Tui kể quý vị nghe chuyện này, hi vọng là gia đình vị đó không có nghe, bởi vì họ nghe là biết tui nói họ.

Chị từ VN là đại gia mà nó qua Mỹ thăm em nó, mới 3 ngày nó nghe kì quá, mà không biết kì chỗ nào, kì toàn tập, nó đi vô bác sỹ thì bác sỹ vạch mắt, banh lỗ tai, banh lỗ mũi, thử đàm, máu, phân, nước tiểu. Bác sỹ phán 1 câu: ung thư óc. VN xuống phi trường có 3 ngày thôi đó, bác sỹ cho biết rằng thời kì cuối luôn, mà đặc biệt không có biểu hiện trước đó. Chứ đừng có tưởng là nó bệnh nó báo động, có người có người không. Thi ông chồng đại gia ở VN bay gấp qua, còn bà nghe nó kì mà kì quá như vậy. Bao nhiêu năm nay bà chưa có nghe cảm giác kì như vậy, chứ không có quầng quại... Người kể tui nghe là em ruột của đương sự, nắm nay siết muốn gãy tay - Anh ơi bán hết, cứu em. Ông chồng biết bà đang... - Em yên tâm, anh có đi ăn mày anh cũng cứu em, bệnh em còn nước còn tát, mà thời này nó vẫn minh lắm... Coi như tiền họ đủ để thiêu xác mình đó, mà người u mê lạ lắm, khi vô chùa nghe giảng thì hết hồn đòi về, bước ra khỏi cổng chùa thì bình thường trở lại. Đi đám ma thấy còn lâu mới tới mình, tui đi tụng tui biết mà, nghe nói - già chết phải rồi, tui nói - ông đó bằng tui, - ừ già chết phải rồi. Tui gặp ông trẻ hơn tui - ừ lái xe ẩu chết phải rồi...56:56 Cho nên chiều nay các vị cần phải thay đổi, tui phải chốt ngay chỗ nhột nhất, chứ gãi gãi lòng bàn chân thì quý vị cũng không tu đâu. Phải vạch áo, chốt ngay sườn non đó.

Trong kinh có 4 loại ngựa mình vượt vượt cái là nó chạy, loại thứ 2 là thấy cái dáng roi nhá lên nó mới chạy, loại thứ 3 bị đánh mới chạy, loại thứ 4 đánh nó nó cũng không chạy. Phật dạy có loại người chỉ nghe sơ sơ là nó tu, loại thứ 2 thấy ai bị cái gì là nó tu, loại thứ 3 thấy cái gì xảy ra cho nó, cho gia đình của nó thì mới tu, loại thứ tư là còn khuya mới tu. Các vị có biết không, Hoàng gia Ả rập họ có sở hữu những con ngựa 2 triệu đô la - đẹp, hiếm, khôn. Nhưng tại Pari có món gỏi ngựa, con ngựa nó dờ ẹt tới mức người ta đem vô làm thịt luôn. Nghĩa là có những con ngựa mà người ta sẵn sàng bỏ ra 2 triệu để mua, còn có những con ngựa người ta chỉ đem ra làm thịt thôi. Thì chúng sanh cũng vậy. Đức Phật nói chúng sanh cũng như 4 hạng ngựa, có những con ngựa ngon

lành vuốt vuốt cái là nó dọt, hạng ngựa đó 2 triệu 1 con, hạng thứ 2 nó thấy cái dáng roi là nó đi, hạng thứ 3 quát nó mới nó đi, hạng thứ 4 đem đi làm gỏi ngựa. Tui chưa ăn lần nào, tui chỉ biết nó có thôi. Các vị làm sao tui trở lại Phở Đà mà đem nguyên thùng gỏi ngựa là biết rồi và cầm theo cái chai Chí Phèo, là biết quý vị là cỡ Phật tử như thế nào. Đến giờ mấy vị cứ hỏi đi.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

WWW.TOAIKHANH.COM